

Hoeksteen heeft meer aandacht

Commentaar

- **De Standaard**, vrijdag 20 mei 2011
- Auteur: **Guy Tegenbos**

De politieke crisis is opgerukt tot bekommernis nummer één van de Belgen. Maar als op één nieuwsdag drie schrijvende berichten opduiken over het gezin, de hoeksteen van de samenleving, wordt die rangschikking van de problemen meteen weer overhoop gehaald.

Eerste bericht: van alle dit jaar gesloten huwelijken zal wellicht maar de helft tot een derde standhouden.

Tweede bericht: het aantal jongeren waarvoor men een beroep doet op de bijzondere jeugdzorg, is weer met 2.000 aangegroeid. En er is een verband met het vorige.

Drie: gezinnen die bereid zijn een kind te adopteren, laat men soms acht jaar in het onzekere.

Over dit derde schrijvende bericht kan men kort zijn. Er schort iets aan de wijze waarop hier wordt omgegaan met adoptiebereidheid. Het is zo erg geworden dat nu geruzied wordt over 'het recht van gezinnen om hun adoptiewens te vervullen', terwijl de focus moet liggen op het kind voor wie de adoptiebereidheid van mensen heil kan brengen.

De scheidingen dan. Het probleem is nog groter. De relaties met of zonder samenlevingscontract worden even vaak of nog vaker ontbonden.

Maar hoe erg is het dat relaties en gezinnen maar een beperkte tijd standhouden? Moeten we dat niet aanvaarden? De meningen daarover verschillen. Maar twee dingen zijn wel zeker.

Ten eerste: mensen die in een relatie leven, zijn over het algemeen gelukkiger en leven doorgaans ook langer. Mede daarom zeggen alle overheden dat ze de gezinnen en de gezinsvorming 'ondersteunen'. Maar vorige week bracht het **Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen** beleidsregels in beeld - in de sociale uitkeringen en in de sociale huisvesting - die gezinsvorming ontmoedigen of die stimuleren tot het verbergen ervan. Er ligt nog beleidswerk op de plank dus.

Tweede zekerheid: als gezinnen breken, worden jongeren vaak het slachtoffer. Ze komen ook wel eens in de verdrukking in nieuw-samengestelde gezinnen.

We hebben héél veel scheidingsadvocaten; er is een beperkt aantal scheidingsbemiddelaars; en er zijn ook - zij het nog minder - huwelijksbemiddelaars. Maar hoeveel echte kinderverdedigers zijn er voor zulke momenten?

De gezinnen en hun moeilijkheden zijn maar één van de oorzaken van het toenemend aantal jongeren waarvoor een beroep gedaan wordt op de bijzondere jeugdzorg, maar ze zijn wel de belangrijkste oorzaak.

Dat moet beter te voorkomen zijn, en projecten als Columbus bewijzen ook dat andere dan de klassieke instrumenten van de bijzondere jeugdzorg de problemen sneller kunnen aanpakken en oplossen.

Er is daarvoor - en voor het gezin in het algemeen - al meer beleidsaandacht de jongste tijd. Maar nog lang niet genoeg.